

Minnemarkering på Grymyr

Foto: Grethe Bøe

GRYMYR: Det ble avholdt minnemarkering på Grymyr over ofrene etter terroren i Oslo og på Utøya søndag 31. juli. Initiativtaker var kafévert Amjid Hussain på Rojankrysset. Hussain inviterte til åpnert hus, der det også ble servert gratis kaker og kaker. Om lag 60 personer lyttet innledningsvis til minneord fra Gerd Nylund, Rune Meier og Knut M. Lehre. Forsamlingen, med Hussain, Lehre og Lisa-Sol T. Grønvold (11) i spissen, gikk deretter i blomstertog til Grymyr kirkegård, hvor det var laget til et minnested for anledningen. Lisa-Sols fetter var på Utøya og han overlevde tragedien.

Laget nettside for Vestre Gran

KLAR MED NY NETTSIDE: Grethe Bøe fra arbeidsgruppen for Fokus Vestre Gran har lansert en ny informasjonsside for Vestre Gran. Her sammen med Atle Thorsbakken (til venstre) og Kjell Helge Stadium som også er ildsjeler i Vestre Gran.

Arkivfoto: Annika

Birkelund

Fokus Vestre Gran har nettopp lansert sin nye nettside som en del av arbeidet med å etablere «Fokus Vestre Gran».

STEINAR SUND
ss@hadeland.net

VESTRE GRAN: Den planlagte nye informasjonssiden for Vestre Gran er nå oppe og går. Initiativtaker er Grethe Bøe fra arbeidsgruppa for Fokus Vestre Gran.

– Dette er noe jeg står for personlig. Jeg gjør det som en del av oppfølgingen, sier hun.

Lanseringen av nettsiden er en del av arbeidet med den endelige etableringen av Fokus Vestre Gran, et nyopprettet stedsutviklingsprosjekt for grenda Vestre Gran. Prosjektet er foreløpig i en forbedrende fase og det er nedsett en arbeidsgruppe som er i sving med å forberede den formell stiftelse som skal skje i forbindelse med et folkemøte i oktober.

På nettsiden vil hun legge ut informasjon om siste nytt fra Vestre Gran, om selve bygda og ikke minst infor-

masjon om det som finnes av ressurser, lag og foreninger i Vestre Gran.

Noe av hensikten med Fokus Vestre Gran er å få til et småsammfunnsprosjekt etter modell av Forum Bjonerua.

– Vi vil få folk til å tro at det nytter. Det er viktig etter bølgen av nedleggelse vi har hatt. Vi har dessuten et stort ønske om å få folk til å flytte hit, sier hun.

Foreløpig satser hun på å markedsføre nettsiden via jungeltelegraf og sosiale medier som Facebook. Hvordan den skal bli markedsført videre, er noe arbeidsgruppen etter hvert vil ta stilling til.

Hun forteller imidlertid at den allerede har 50 besøkende per dag i snitt.

Sammmen

Jeg overlevde marerittet på Utøya, men mine venner finnes ikke lenger. Dette er min historie.

av Hildegunn Fallang

UTØYA: Vi hadde vunnet fotballkampen mot Hordaland 8–0. Volleyballkampen hadde vi også vunnet overlegent. Det høytet ned og banene var fulle av gjørme. Vi så ikke ut, men var glade og fornøyde likevel. Vi skyndte oss for å få bada og dusja, før Gro Harlem Brundtland skulle snakke til oss. Vår største bekymring var været og en begynnende forkjølelse.

Jeg satt i storsalen i hovedhuset midt på øya, med noen av mine nærmeste venner. Alle leirdeltakerne hadde akkurat blitt informert om bombingene i Oslo, og vi prøvde å få nyhetene opp på storskjerm. Det var en dyster og uforstående stemning i rommet. Vi klemte hverandre og prøvde å overbevise hverandre om at en terrorbombe i Oslo, ikke kunne være sant. Jeg hadde snakket i telefonen med en som befant seg på landsiden, fordi han hadde vært og handlet. Han hadde akkurat mistet båten med noen sekunders margin, og ba oss sende over en ny. Jeg hørte om en ny båt som skulle over, og ledelsen sa de ville sende en over, siden det var mange som ventet på landsiden. Fem minutter senere ringer han tilbake. «Vi hørte noen smellyder på øya.» Jeg svarte at det hadde ikke vi hørt og gikk ut fra at han hadde hørt feil. Jeg sa «vi ses snart» og la på.

Få minutter senere hørte vi de samme smellydene. Folk løp til vinduene og jeg så forvirrede ansikter rundt meg overalt. Folk lurte på om dette var en dårlig spøk eller kanskje en øvelse. Jeg har erfaring med våpen fra Forsvaret og i mine ører hørtes lydene ut som rødplast-ammunisjon eller kinaputter. Idet vi hørte smellene nesten rett utenfor vinduene, begynte folk å hyle og løpe i alle retninger. Jeg kom vekk fra alle vennene mine på et tidlig tidspunkt. Vi satte oss ned på huk i matsalen, som er en annen del av bygget, men vi hørte bare flere og flere skudd og folk flyktet i panikk ut vinduer og døra. Jeg løp ut døra og ned i skogen, sammen med en del andre. Jeg så ingenting på plassen, jeg tenkte ikke engang på å se etter. Hadde han stått og ventet på oss utenfor matsalen, hadde han skutt oss alle.

Noen ringte politiet mens vi løp, jeg ringte mamma. «Mamma, det er en mann som skyter på oss. Jeg er kjempeglad i deg. Nå må jeg legge på.» Jeg gikk i skjul under en fjellknaus nede ved vannet. Jeg satt alene, men litt til høyre for meg satt tre-fire personer og holdt rundt hverandre. Jeg fikk meldinger fra mamma, og pappa prøvde å ringe. Jeg svarte at jeg var ok, men at jeg måtte være stille. Regnet gjorde det vanskelig å skrive på touch-skjermen. Jeg

la den inne i jakka og satt stille og bare lyttet. Total stillhet, kun bølgeskvulp.

Jeg vet ikke hvor lenge jeg satt slik, men jeg anslår at det var mellom 30 og 40 minutter. Jeg begynte å tenke på å svømme. Jeg hadde bada tidligere den dagen og visste at ikke vannet var så kaldt. Jeg begynte forsiktig å ta av meg den signalgule regnjakka og bomullsjakka jeg hadde under. Da la den ene jenta som satt nærmest meg til høyre fingeren over munnen og pekte opp. Leppene hennes visket «han er der oppe.» Jeg trakk til meg føttene som kun var dekket av et par våte og møkete sokker. Skoene mine sto igjen i hovedbygget. Etter et par minutter hørte jeg skudd til venstre for meg, et lite stykke unna. Hjertet slo så hardt i brystet at det gjorde vondt. Kort tid etterpå hørte jeg skudd rett oppe på stien, kanskje 15–20 meter unna. De som satt til høyre for meg løp og jeg fulgte med, uten egentlig å bestemme meg for det. Det var instinkt.

Jeg løp alt jeg kunne vekk fra skuddene, og jeg snudde meg aldri tilbake. Foran meg løp en gutt med hvit t-skjorte. Ryggen hans var dekket av blod. Jeg hadde lenge grublet for å finne en logisk forklaring på dette. En øvelse, en syk spøk? Jeg ropte «løp, kom igjen, løp» til dem foran meg mens jeg lett dyttet dem i ryggen. Jeg hørte masse tung pusting og fortvilelse. Vi fortsatte å løpe langs Kjærlighetsstien på baksiden av øya. En badeplass lå ikke så langt unna og jeg vurderte om jeg skulle svømme. Idet vi nådde et av de høyeste punktene på øya, så vi åtte-ti kroppar, kanskje flere, foran oss. Den nærmeste jenta hadde mørkt langt hår som lå over ansiktet. I hodebunnen var det rødt. Alle var falt om på stedet og det så ut som om han hadde skutt dem ned mens de løp på rekke, for å unnsnippe kulene.

Noen stoppet i sjokk foran likene, andre spurte seg selv høyt i vantro om de var døde. Jeg valgte ikke å se nøyer på dem, i frykt for å se noen kjente. Det var da jeg bestemte meg for at jeg måtte vekk. Jeg løp på oversiden av de døde, uten å se og fortsatte ned mot badeplassen. Jeg sklei i gjørma, mens jeg reiv av meg bomullsjakka og den lille røde veska mi. Mobilene som jeg hadde lagt innenfor jakka, hadde falt ut idet jeg løp vekk fra skuddene. Ingen av de andre jeg hadde løpt sammen med, kom etter. Jeg fossset ut i vannet, og la på svøm med buksa og t-skjorta fortsatt på. Det ville tatt for lang tid og fått det av. Å legge på svøm er den beste beslutningen jeg noen gang har tatt. Jeg er sikker på at det er derfor jeg lever i dag.

Etter cirka 100 meter snudde jeg meg i vannet og fortsatte å

OVERLEVDE: Alt er snudd på hodet og jeg kan

svømme på ryggen. Da så jeg tre-fire som satt sammenkrøpet rett ved der jeg hadde stupe uti. Frykten for at han skulle høre og se plaskingen min slo meg etter få sekunder og jeg fortsatte med behersket, men rask brystsvømming. Jeg svømte ut fra baksiden av øya, og hadde innstilt meg på å svømme rundt. Jeg ante ikke hvor langt det var, men hadde bestemt meg for at det skulle gå. Det var bedre enn alternativet; å bli skutt og drept på øya. Jeg svømte rett ut fra øya og etter ca. 300–400 meter så jeg en båt. Jeg veivet alt jeg kunne med armene til båten. Den plukket først opp noen andre, mens jeg fortsatte å svømme. Til slutt så de meg, kom bort til meg og dro meg oppi. Der satt to andre jenter. Vi holdt rundt hverandre, gråt og skrek. Jeg hører fortsatt min egen hysteriske stemme gjenta om og om igjen «Det ligger døde mennesker på øya.»

Førerne av båten kjørte nærmere land for å plukke opp flere da vi plutselig hørte nye skudd. Han skjøt mot båten og traff mest sannsynlig utsiden av skroget.